Злотистий кучер, сині очі —
Всі риси матері дівочі.
Усмішка, ямки щік твоїх
Серця принаджують усіх.
Мені ж найкращих днів хвилину
Вони нагадують, мій сину.

Чи взнав ти батькове ім'я?
Зовися ж Байроном, як я!
Хай буде злагода між нами;
І, може, тінь твоєї мами,
Знайшовши вічний супокій,
Простить мене, о сину мій!

Її могилка десь в траві вся,
Ти ж до грудей чужих тулився.
Ганьбою стрінутий обмов,—
Безбатченком на світ прийшов.
Та не журись, я не покину
І не зречусь тебе, мій сину.

Ну й що жорстокий світ мені?
Зневажити природу? Ні!
Хай кплять святці і суєслови,—
Люблю тебе, дитя любові.
Поруко юності й надій,
З тобою — батько, сину мій!

Шляхом життя пройшов я мало,
Чола ще зморшки не зорали,
То ж після болісної втрати
За сина будь мені й за брата:
Всього себе аж до загину
Я віддаю тобі, мій сину.

Хай молодий я, й вітрогон,
Хай звичай знехтував, закон,
Та буду вірним тобі завше,—
Ти ж, вроду Гелен перебравши,
Її, загублену, єдину,
Мені нагадуєш, мій сину!

1807